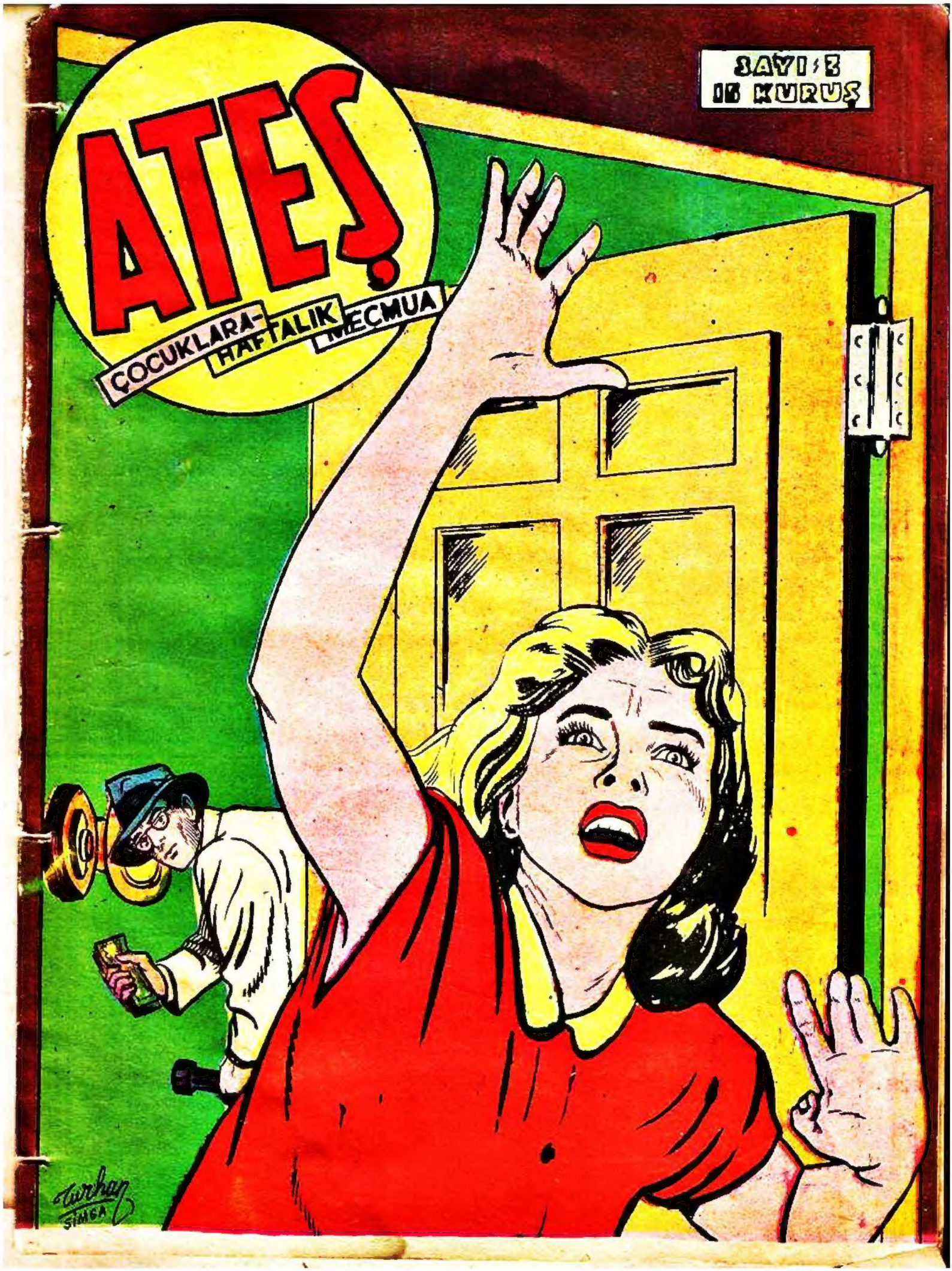
ATEŞ
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA
SAYI: 3
15 KURUŞ
Turhan
ŞİMGA

İkinci cihan harbinden evvel, büyük bir şehrin polis teşkilâtı, güç bir vak'a karşısında kalmıştı. Aynı şekilde yapılan hırsızlıkların, sekizincisi bildiriliyordu:

Şehrin eski kısmında bulunan dükkânlardan, birinin kasasından mühim miktarda para çalınmıştı. Mağaza sahibinin bildirdiğine nazaran, saat ikide henüz herşey yerli yerindeymiş. En fazla on dakika sonra, müşterilerden birine para bozmak maksadiyle kasayı açınca, paraların yerinde olmadığını, ve geriye yalnız ufaklıkların kaldığını görmüş. Vakadan hemen haberdar edilen polis, bir muamma karşısında kalmış.

Müdüriyetteki toplantıya başkanlık eden polis şefi, hiddetle:

— Hiç olmazsa; dükkân sahipleri müşterilerinin şeklini tarif edebilseler! diye bağırdı. Saatler de birbirini tutmaz. Bunların doğru olmasına imkân yoktur! Güpegündüz, on dakika içersinde böyle ustaca hırsızlıkların yapılabileceğine aklım ermiyor doğrusu. Bakın baylar, hırsızın hareket tarzı daima aynıdır. Para çalınan her dükkânda, perde ile veya açık bir kapı ile ayrılan küçük bir oda mevcuttur. Bundan başka, mağazaların sahipleri, hemen hemen aynı şekilde hareket ediyorlar. Müşteri olmadığı zamanlarda, okumak veya sigara içmek maksadile bu küçük odalara çekiliyorlar. İşte hırsızlıklar da bu arada oluyor. Yalnız, işin tuhaf tarafı, hırsızlık yapılan her mağazanın kapısında, girilip çıkıldıkça çalan bir zilin bulunmasıdır. Buna göre, farkedilmeksizin dükkâna kimse giremez. Heninizin bildiği gibi bu zillerin, hırsızlıktan sonra da çalması lâzımdır. Simdi siz, hırsızın nasıl hareket ettiğini bulacaksınız. Hem de, kısa bir zamanda. Zira gazeteler, feryada başladılar.

Polis hafiyeleri, yeniden işe koyuldular. Bosa gecen dört gün sonra, polis müdürlyetine bir adam geldi ve nöbetci komiserine çıktı. Komiser, geleni hemen tanıdı. Bu, dükkânları soyulan tacirlerden biri idi. Memur, hırsızların henüz meydana çıkmadığını söylemek üzere idi ki, ziyaretçi bağırmağa başladı:

— Memleketteki polisler, acaba ne iş yapıyorlar? Buraya oturmuş, işlerin kendiliğinden halledilmesini mi bekliyorlar? Sorarım size, bu işler ne zaman bitecek?

— Siz çıldırdınız mı Allahaşkına?!. Buraya gelip ne bağırıyorsunuz...

— Bana bakın, ben çıldırmış falan değilim... Fakat siz, burada oturup keyfinize bakarken, benim kasam ikinci defa soyulursa elbette bağırırım. Anladınız mı?

Tacir, hiddetten titriyerek sandalyelerden birine çöktü. Komiser ise, vaziyeti âmirine bildirmeğe gitti. Biraz sonra şef geldi ve soyulan adamı sorguya çekti. Fakat tahmin ettiği gibi, tacir hırsız hakkında hiçbir malûmat veremedi.

Müfettiş, adamı teskin etmek maksadile:

— Bana bakın dostum, dedi. Heyecanlanmanız için hiçbir sebep göremiyorum. Biz, hırsızın izi üzerindeyiz. Yalnız onu tevkif etmek için ufak birşey eksik.

Tacir, memnun oldu. Ve teşekkür ederek müdüriyetten ayrıldı. İki polis yalnız kalınca komiser, eksik olan «ufak şey» in ne olduğunu sordu. Müfettiş hiddetle:

— Hırsızın kendisi! dedi.

Halk, kurnaz hırsızın yakalanacağı günü sabırsızlıkla bekliyor ve tevkif esnasında bir çarpışma olacağını zannediyorlardı.

Bir akşam, şimdiye kadar tecavüze uğramamış olan küçük sigara dükkânlarından birine, tahminen ondört yaşlarında bir çocuk girip, en ucuz sigaralardan istedi. Arzu ettiğini aldıktan sonra, nezaketle selâm verdi ve dükkânı terketti. Hava, kararmağa başladığı için, mağazanın sahibi ışığı yaktı ve tezgâhın altında bulunan perdeyi alıp asmak maksadile kapıya doğru yürüdü. Birdenbire gözü, tezgâhın dibinde, yerde yüzükoyun yatan bir çocuğa ilişti. Dükkâncı, korkudan ziyade hayret ifade eden bir sesle:

— Burada ne yapıyorsun? diye bağırdı.

Çocuk, hızla yerinden fırladı ve kapıya doğru koşmak istedi. Fakat ihtiyar adam, onu kolundan tuttu. Sabık demiryolu memurunun elinden kurtulmak, kolay iş değildi. Bu anda dükkâncının aklına, bütün şehirde bahsedilen hırsızlık vak'aları geldi.

— Vay cankın vay, diye söylendi. Nihayet seni de yakaladık! Gel bakalım benimle, gel de sana dünyanın kaç bucak olduğunu öğreteyim.

İhtiyar adam, tavandan sarkan bir teli çekti ve biran sonra yukardan inen kadına:

— Madam Heler, yarım saat kadar dükkâna göz kulak olun, dedi. Ben polis müdüriyetine kadar gitmek zorundayım!

Kadın, birşeyler sormak üzereydi ki, dükkâncı çocukla birlikte sokağa fırladı. Adam, birdenbire heyecanlanmıştı. Şayet yakaladığı çocuk, hakikaten aranılan hırsız ise, muhakkak surette mükâfat alacaktı. Bunu düşündükten sonra, sürüklediği çocuğa bir defa daha baktı. Bu kadar küçük bir adamın, bu kadar büyük işler görmesine imkân var mıydı?

Dükkâncı, çocuğa tezgâhın arkasında ne yaptığını sordu. Fakat hiç bir cevap alamadı. Biraz sonra, polis müdüriyetinin önüne geldiler. Çocuk, son dakikada kaçmağa teşebbüs etti, ise de muvaffak olamadı. İhtiyar, gülümsedi ve küçük hırsızı müdüriyete soktu.

Dükkâncı söze başladığı zaman, nöbetçi memuru hayretle gözlerini açtı.

— İşte size büyük hırsızı getirdim. Benim kasamı da soymak niyetinde idi.

— Pekâlâ, siz çocuğu bırakın. Ben müfettişin yanına çıkarırım. Tahkikat sonunu da size bildiririz.

Bütün meselenin halli, gayet kolay oldu. Amerika'ya gitmek istiyen, fakat paraları olmıyan üç çocuk, kendilerine şu şekilde bir plân hazırlamışlardı: Seçtikleri dükkâna, kalabalık bulunmadığı bir sırada yaklaşıyor ve pencereden içeriye bakıyorlardı. Dükkân sahibi bitişik odada bulunduğu sırada, ikisi hemen içeriye giriyor, üçüncüsü ise, dışarda nöbet bekliyordu. Dükkân sahibi içeriye girmeden evvel, çocukların daha küçüğü, tezgâhın arkasına yatıp saklanıyordu. Diğerl, ufaktefek birşey aldıktan sonra, dükkânı terkediyordu. Buna mukabil tezgâhın arkasındaki, dükkâncının yine bitişik odaya geçmesi-

(Devamı S. 11 de)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba Günleri Çıkar
Sayısı 15 kuruştur.
SAYI: 3, CİLT: 1, YIL: 1
8 Ekim 1952
Çıkaran:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
Sahibi:
HAMİD ŞENDUR
Adres:
Çağaloğlu Türbedar sokak, No. 16
İstanbul
Yazı İşlerini Fiilen İdare Eden
Mes'ul Müdür:
NAZİM ÜNVERDİ
Teknik Sekreter:
TURHAN ŞİMGA
Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI
Dizgi ve tertip:
İSTANBUL MATBAASI
Cağaloğlu - İstanbul

★

ABONE ŞARTLARI:
3 aylık 200 kuruştur.
6 aylık 400 kuruştur.
12 aylık 800 kuruştur.

KÖR TALİH

YAZAN: M. TURHAN ŞİMGA

Gazetecilik, dışardan bakanların eğlenceli buldukları, hattizatında ise çok yorucu bir meslektir. İnsan bir kere de içine düşünce ne kadar ayrılmak istese bırakıp gidemez. Biz de onun için fırsat buldukça hem biraz dinlenmek hem de biraz eğlenmek için şöyle bir dolaşmayı itiyat edinmişizdir. Hele Orhanla Hâmit gibi iki arkadaşınız da olup bir sacayağı teşkil ederseniz, bütün yorgunluğunuzun birkaç saat içinde gitmemesine imkân yoktur.

Orhan; benden de Hâmitden de yaşlı olduğuna, söz büyüğündür diyerek konuşmağa başlar, çok talihli

olması sebebiyle başından geçmiş olan vak'aları anlatır ama, şimdiye kadar da anlattıklarını ispat edecek bir vak'aya şahit olmamıştık.

Bunu kendisine söylediğimiz zaman:

— Tabii derdi, fırsat düşmedi ki. Fırsat bile bir şans eseridir.

Dün akşam da saat 21 e kadar çalışmıştık. Yorgunluktan ve açlıktan bitkin bir halde olmama rağmen elimde yetişmesi icabeden birkaç parça iş bulunduğu için ne pahasına olursa olsun çalışmaya mecburdum. Fakat Orhan birdenbire yerinden fırlıyarak:

— Paydos, çocuklar! dedi. Karnım, kafamın çalışmasına artık engel oluyor. Gidelim de şöyle birşeyler yiyelim.

Ben itiraz edecek gibi oldum, ama Hâmit de Orhanı desteklediyince ve hele Orhan:

— Canım neye gelmiyorsun? Bu akşam bendensiniz!..

Deyince, direnmenin pek de akıl kârı olmıyacağına kanaat getirdim.

★

Otobüsten Yenikö'yde indik. Söyle birkaç adım yürüyünce sağ kolda bir gazino gözümüze çarptı.

Deniz kenarında güzel bir gazino! Fakat dışarıda ancak birkaç masa vardı ki onlar da tutulmuştu.

Bizim tereddüdümüzü gören garson dipdeki masaya göstererek:

— Buyurun efendim! dedi. Şu masa boşalıyor. Hemen temizletiriz.

Evet, buraya kadar geldikten sonra boşalan masa dip tarafta diye dönemezdik ya!

Hemen kalkanların yerine oturduk. Ceketler çıkarıldı, diğer boş iskemlelere asıldı. Masa temizlendi.

Birkaç dakika içinde biz yerleşmiş ve sofra da kurulmuştu.

Orhan kıs kıs gülüyordu:

— Çocuklar, bu akşam galiba ne kadar şanslı olduğumu ispat edebileceğim. Evvelâ; gelirgelmez boşalan bir masa bulduk, sonra... susmuştu. Biz alay mevzuu çıkartmak için Hâmitle birlikte:

— Evet, sonrası neymiş?

Diye merakla sorduk. O biraz nazlandı, biz biraz ısrar ettik:

— Haydi, sizi daha fazla üzmiyeyim! diyerek yanındaki sandalyenin arkasına geçirmiş olduğu ceketinin sol omuzunu hafifçe kaldırdı.

— Kimseye sezdirmeden bakın!

Hakikaten sandalyede kayışı uzun bir kadın çantası asılıydı. Ceket üzerini örttüğü için Orhan göstermeseydi ikimiz de farkedemezdik.

Orhan gülmekte devam ediyordu.

— Ceketimi astığım zaman gördüm ama az önce cebinde mendilimi ararken farkettim.

— Yavaş yavaş talihli olduğuna inanacağım geliyor, dedim. Kırk yılda bir kere bize bir yemek ısmarlayacaktın, korkarım onu da şimdi şu çantadaki parayla ödeyeceksin!

Hep birlikte gülüştük. Çantayı giderken garsona teslim etmeği daha uygun bulduk.

Aradan ne kadar zaman geçti, pek bilmiyorum. Yalnız hararetli hararetli bir meseleyi münakaşa ederken iki kişinin koşarak bizim masaya gelmesiyle konuşmamız yarıda kaldı.

Temiz giyinmiş bir erkekle bir kadındı bunlar. Her ikisi de telaşlı görünüyordu.

Kadın rumcaya kaçan şivesiyle af dileyerek çantasını unutmuş olduğunu söyledi.

Üçümüz de istifimizi bozmadan sağa sola bakınmağa başladık, yeni gelenlerin bizi rahatsız etmelerinden korkan garson da koşarak gelmişti.

Nihayet kadın:

— Buldum, buldum.. diye haykırdı. Orhanın ceketinin altından çantasını alırken:

— Oh çok teşekkür ederim! diyordu. Otobüste aklıma geldi. Buraya nasıl geldiğimizi hiç sormayın.

Karşılıklı özürler dilendikten, teşekkürler edildikten sonra biz yerlerimize otururken, karı koca ile bir likte yürüyen garson da:

— Tabii hammefendiciğim, bizim lokantada hiçbir şey kaybolmaz! diye övünüyordu.

★

Lokantanın elektrikleri birer ikişer sönmüş, yan masalar boşalmıştı. Artık kalkma zamanı gelmişti.

Orhan garsondan hesabı istedi. Haddinden fazla yediğim için karnım gerilmişti. Ceketlerimizi giyerken gülerek:

— Teşekkür ederim Orhancığım dedim, buraya bizi getirmekte haklıkaten talihli olduğunu ispat ettin.

— Hangi akıldan bahsediyorsun, bu kadar hesabı ödemek akıl kârı mı?

Orhan hesap pusulasına baktı. Masaya göz gezdirdi. Yediklerimizle, hesabı kontrol ettiği anlaşıldı. Sonra elini ceketinin cebine attı. Fakat sür'atle diğer cebini de yokladı. Yüzü değişmişti.

— Allah, Allah! diye mırıldandı.

Hâmit:

— Ne oldu Orhan?.. diye mırıldan sordu.

Bütün ceblerini yokladıktan sonra yağlar gibi sakinleşip çöken Orhan elini alnında gezdirerek:

— Ne olacak be birader?! dedi. Kör talih dediğin böyle olur işte. Kadın kendi çantasını alırken ceketimin cebinden de benim cüzdanı yürütmüş!..

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Yani taş merdivenler konağın sokak kapısının önünde ve dışarısında idi, değil mi?

— Evet.

— Yani sen baygın bir halde iken seni evden otomobile kollarında taşımışlar.

— Evet.

Mehmet Rıza saatine baktı. On biri yirmi geçiyordu. Gene sordu:

— Yolun ne kadar sürdüğünü hatırlıyor musun ha?

— Bilmiyorum, onbeş dakika desem de doğru, kırk beş dakika desem de.. On beş dakikadan aşağı değil sanırım.

Mehmet Rıza elini Yorgonun omuzuna koydu:

— Şimdi iyi hatırla.. Ben sana yardım edeceğim. Siyah sakallı adam seni evinden aldı, otomobile soktu, ağzını tıkadılar, ellerini ayaklarını bağladılar, otomobil kalktı, gidiyorsunuz.. Gözlerini kapa ve düşün.... İyi düşün. Tramvay, otomobil sesleri, cadde gürültüsü duyuyor musun?

— Evet.

— Bu gürültü çok sürdü mü? Kaç dakika olduğunu sormuyorum. Çok sürdü mü? Yoksa çabucak kesildi mi?

— Cadde gürültüsü epeyce sürdü, fakat...

— Fakat?

— Bazı yaklaşıyor, bazı da uzaklaşıyordu.

— Yokuştan indiniz mi?

Yorgonun kaşları çatılmış, gözleri arkaya kaymıştı. Yorgun ve tıraşı uzamış yüzünde kuvvetli bir zihin gayretinin koyu buruşuklukları belirliyordu. Yokuş.. yokuş..

— Evet, diye sıçradı, yokuş indik, sonra gene çıktık.. Sonra sonra gene indik; ben bağlı olduğum için yokuşlardan inerken ileri doğru kayıyordum. Kendimi geri çekmek güç oluyordu.

— Tamam... iyi hatırlıyorsun.... Şimdi söyle bana... İyi düşün.. bu yokuşların hepsinde cadde gürültüsü var mıydı? Hiç sessiz bir yokuş hatırlıyor musun? İyi düşün..

Yorgo gözlerini kapamıştı, bir hâtıra damlası çıkması için beynini bir süngер gibi sıktığı yüzünün buruşukluklarından anlaşılıyordu. Birdenbire gözlerini açmış rumca:

— Istafite, diye bağırmıştı.

Bu söz durunuz demekti. Orada herkes ona dikkatle baktı. Yorgo tekrar gözlerini kapamıştı. Uykuda gezenler gibi iki kolunu yukarı kaldırmış, bir hâtıranın kaçmasından korkuyor da yakalamak ister gibi son derece ihtiyatlı ve tetik duruyordu

— Postalene?.. Hani yangın arabaları...

— İtfaiye arabası mı?

— Evet... evet.. Son defa bir yokuş iniyorduk, bir yokuş... sessiz bir yokuş... Geçti itfaiye arabaları..

Mehmet Rıza yaşlı ve birçok tecrübelerin çizgilerile dolu yüzünde gayet kuvvetli bir ümit aydınlığı belirdi. Polis müdürü ve bütün memurlar onlara yaklaşmışlardı, Mehmet Rıza, bir kuşu kaçırmaktan korkanların ihtiyadile bu sefer iki elini birden Yorgonun omuzlarına hafifçe koydu.

— Aman dikkat, dedi. Bir yokuş iniyorsunuz, sessiz bir yokuş, değil mi?.. Sessiz... Bir itfaiye arabası sesi duyuyorsun... yakından mı geçiyor?

— Çok yakından ve... yanımdaki adam, postalene... kızmış.

— Yanındaki adam kızdı mı?

— Evet..

— Bir şey mi, dedi?

— Evet.. bir.. postalene... küfür etti.

— Tamam, dikkat, itfaiye arabaları geçti. Sizin otomobil yürüyor?

— Yokuşu iniyor mu yoksa hemen düzlüğe mi gittiniz?

— Biraz daha indi yokuş.. Biraz daha.. Sonra düz.. Gitti, gitti.. Sonra araba sarsıldı, durdu.

— Peki.. Gene hiç ses yok mu?

Yorgo birdenbire sıçradı ve bağırdı:

— Otomobil durmadan evvel. İşittim... Bir tren sesi... Bir düdük.. Şimdi geliyor aklıma.. Bir şimendifer düdüğü.

Bütün soğukkanlılığına rağmen Mehmet Rıza da sıçramıştı:

kında mı?

— Çok yakında...

— Otomobil durmadan biraz evvel ha?

Odada bulunanların arasında sevinçe benzer bir heyecan dalgası geçti. Herkes heyecanlanmıştı. İtfaiye arabaları... Şimendifer düdüğü sesi... Mehmet Rıza gibi gayet ehemmiyetsiz görünen izlerden bü yük neticelere varan dikkatli bir adamın kafasında bu işaretler âdeta bir harita gibi yol tâyinine kâfi olabilirdi. İtfaiye arabaları... Demek yarım saat, bir saat evvel şehrin bir tarafında yangın olmuş... Merkezin bunu bilmesi lâzım... Herkes memurun yüzüne baktı. Polis müdürü tekrar telefona yapışmıştı. Fakat Mehmet Rıza başıyla hörmetkârane bir işaret yaparak telefonu onun elinden aldı. Ve ilk önce Beyazıt kulesini aradı, sordu. Hemen öğrendiği «Fazlı paşa» yokuşunda küçük ve ehemmiyetsiz yangın başlangıcı olmuş, tutuşan bir baca itfaiye tarafından çabucak söndürülmüş... Gözlerinde büyük bir ümidin parıltısı gittikçe artan Mehmet Rıza, polis müdürünün ismini vererek itfaiye şoförlerinin telefon başına çağrılmasını istedi. Her bir şoföre ayrı ayrı soruyordu:

— Bana bak.. İyi düşün.. Söyle... Yangından dönerken Fazlıpaşa yokuşunda karşınıza bir otomobil çıktı mı?

En öndeki itfaiye arabasının şoföründen müsbet cevap almıştı.

— Hangi noktada? diye sordu, otomobil hangi noktada idi? Ne tarafa gidiyordu? Hatırlayabildiğin kadar bana tarif edebilir misin? İyice... İyice.. Haydi.. Göreyim seni..

Odada hiç kimse kımıldamıyor, hattâ nefes bile almıyordu.

Mehmet Rıza gözleri gittikçe parlıyarak, telefondan itfaiye şoförlerinin verdikleri izahatı dinledi. Bir kâğıt üzerine acele notlar alıyordu.

— Otomobil taksi miydi? diye sordu..

İtfaiye şoförü buna açık cevap vermemişti. Mehmet Rıza teferruata ait bir çok noktaları da ihmal etmiyerek sualler sorduktan sonra telefonu kapadı ve kendisine büyük bir merak içinde bakan polis müdürüne dedi ki:

— Hayatımda bu kadar mükemmel bir tesadüf görmedim. Zannederim ki bu yangın bize yolumuzu aydınlatacak. Yorgonun bindirildiği otomobilin Fazlıpaşa yokuşundan Kadırgaya doğru indiği âdeta muhakkak...

Polis müdürü elini telefona doğru uzatarak:

— Hemen Kumkapı merkezini arıyalım, dedi.

Fakat Mehmet Rıza, duvarcının bir sandalye üstünde duran ceketini yakalamış ve sahibine doğru atarak bağırmıştı:

— Haydi! Ceketini giy gidiyoruz.

Polis müdürüne dönerek:

— İsterseniz siz de buyurunuz. Bana öyle geliyor ki evi elimle koymuş gibi bulacağım, dedi.

Polis müdüründe ve diğer memurlarda heyecan son derece idi. Hepsi Mehmet Rızaya büyük bir hayranlıkla bakıyorlardı. İkinci şube müdürü:

— Evet, vak'a Kumkapı mıntıkasında cereyan etmiş olacak, dedi.

Polis müdürü:

— Sen de gel, dördümüz gideceğiz. diye bağırmıştı.

Biraz sonra polis müdürünün hususi otomobili Mehmet Rızayı, ikinci şube müdürünü ve Yorgoyu alarak hareket etmişti.

Mehmet Rıza mırıldandı:

— Evet, dedi, Kumkapı mıntıkası.. Otomobil Fazlıpaşa yokuşundan Kadırgaya inmiş, itfaiye şoförünün bildirdiği istikamet de öyle... Hem Yorgonun konağa sokulmadan evvel, otomobilin dışında yere yatırılması ve iplerinin dışarıda çözülmesi gösteriyor ki, bu ev ya bir viranede, yahut boş bir meydandadır. Saat sekiz - dokuz sıralarında, mahalle içinde buna cesaret edilemez. Tren düdüğü de vak'anın ya Kadırga, yahut Cinci meydanlarından birindeki evlerde cereyan ettiğini gösteriyor.

Polis müdürü, hayret ve takdir dolu bir sesle eski polis hafiyesini tasdik etti:

— Çok doğru, dedi, şaşılacak bir adamsınız, Rıza bey, hayret... Yarım saat geçmeden meçhulün en karanlık yollarını aydınlattınız.. Hayret... Ne kadar muntazam ve usul dahilinde soruyorsunuz.. Başka her kim olsaydı belki biraz telâşa düşer ve Yorgoya bildiğini de unutturabilirdi. Hayret... Aşkolsun.. Eğer bu cinayeti meydana çıkarabilirseniz, hele kadını kurtarabilirseniz ellerinizi öpmek lâzım gelir.. Siz cidden Türk polisinin yüzünü ak eden şayanı hayret bir adamsınız..

Sonra şoföre bağırdı:

— İhsan! Çabuk! Oğlum, çabuk.

Polis müdürü, otomobilin içinde, oturduğu yerden yarı kalkıyor, kalabalık caddede arabanın hızlı ilerliyememesine kızıyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. İkinci şube müdürü de heyecanından dimdik duruyordu. Şoförün yanında oturan duvarcı Yorgo telâşından, veya merakından omuzlarını kaldırmış, başını kısmış, kımıldamıyordu.

Polis müdürü:

— Evvelâ Kumkapı merkezine gidelim, diyordu, yanımıza biraz kuvvet almalıyız.. Belki evi çevirmek lâzım gelecek. Mel'unlar kaçmasınlar. Belki boğuşmak bile icap eder.

Mehmet Rıza bu fikirde değildi. Her şeyden evvel evi bulmak ve tahminlerinde aldanmadığına emin olduğunu istiyordu. Hele duvarın içinde bulunan kadın gözlerinin önüne geldikçe vakit kaybetmemek de lâzım geldiğini düşünüyordu. Mehmet Rızanın tipinde ve mesleğinde adamlar için merhamet, ikinci derecede bir duygudur. Polis memurlarının en büyük ihtirası bir mazlumun hayatını kurtararak hâdisenin cereyanı hakkında kendisinden bilgi almaktır.. Kadının diri olarak ele geçirilmesi her şeyden evvel bu bakımdan ehemmiyetli bir iştir.

Polis müdürü arkasına yaslanarak dedi ki:

— Evet, bu yangın ne mükemmel bir tesadüf. İtfaiye arabaları olmasaydı belki semti hiç tâyin edemezdik.

Mehmet Rıza mırıldandı:

— Şimendifer düdüğünü de yabana atmıyalım. Istanbul öyle bir şehirdir ki tren, vapur düdükleri yardımı ile kör bir adama bulunduğu semti anlatabilir. Filhakika bu tarafta yalnız Rumeli şimendiferi var dır. Yorgonun kulağına gelen düdük sesi, bizi Ahırkapıdan itibaren Kumkapı, Yenikapı... hattı üzerinde faaliyete sevketmeğe kâfidir. Hususile, biliyoruz ki, bu ev ya bir viranede, yahut bir meydanda, herhalde karanlık ve çok tenha bir yerdedir. Hattâ kapısı yeni boyanan eski bir konaktır. Bu işaretler yardımı ile epey şeyler daha öğrenebilirdik. Fakat, buyurduğunuz gibi, itfaiye arabaları çok işimize yaradı, herşeyden evvel bize vakit kazandırdı. Ben zabıta hizmetine yirmidokuz sene evvel girdim. Öyle olur olmaz vak'alar bana heyecan vermez. Fakat bu evi bulur da kadını duvarın içinden çıkarırsak hayatımın en büyük vazife sevincini duyacağım. Hem de bir kaç saat içinde buna muvaffak olmak, Türk polisinin zaten halk nazarında pek yüksek olan şerefini bir kat daha artıracak..

— Demek Rıza bey, bu vak'ada Arsen Lüpenin parmağını göremiyorsunuz?

— Hayır... Bu nevi tahsil görmüş, iyi ailelerden yetişmiş hırsızlar yalnız para ve şeref peşinde koşarlar, halka nefret verecek işler yapmazlar.. Cingöz Recai ile mücadelelerimi bilirsiniz. En fena vaziyette bile bu adam elini kana boyamadı, kendi hayatını kurtarmak icap eden şeylerde bile cinayet yapmadı..

— Şimdi nerelerde o?

— Bilmiyorum.. Son Zeyrek vak'asından beri sesi kesildi. Rahat oturuyor. Galiba Avrupayı dolaşıyor. Seyahati çok sever. Belki de Istanbuldadır. Bilinmez.. Geçen bayram bir tebrik kartını almıştım.. Bu bayram hiç bir şey göndermedi.

Evlendiğim zaman hediye olarak üstünde altı pırlanta bulunan, fevkalâde zarif, altın bir kelepçe yollamıştı..

Polis müdürü gülmekten kendini alamadı.. Otomobil Ankara caddesini çıkıyordu. Fazlı Paşaya gelince yangın çıkan evi bekçiden sorarak buldular ve orada yere indiler.

Mehmet Rıza Yorgoyu kolundan çekerek bir noktaya kadar getirdi ve dedi ki:

— İşte sizin otomobil buradan aşağıya doğru inmiş. İtfaiye otomobilleri şuradan yanınızdan geçmiş... Şimdi otomobilde senin yanına oturacağım.. Gözlerini kapayacaksın... Yokuşu inerken düşüneceksin... Bakalım, bu, öteki inişe benziyor mu?

Yorgoyu otomobilin içine aldılar. Şoförün yanına ikinci şube müdürü oturdu. Yorgo gözlerini kapamıştı. Otomobil yokuşu inerken zavallı amele titremeğe başlamıştı. Bütün o korkunç hatırayı sanki yeniden yaşıyordu .

Mehmet Rıza sordu:

— Nasıl? Benziyor mu?..

Yorgo mırıldandı:

(Devam edecek)

MANDRAKE

HAYDI DARAN, GİDİP ŞU RAVAK DENİLEN HERİFİ YAKALIYALIM.

HAYIR MANDRAKE OLURUNUZ-BEN ARTIK GİDEYİM..

HAYATIM TEHLİKEDEDİR. ÇOK RİCA EDERİM, BENİ TAKİP ETMEYİNİZ. BEN YİNE GELİRİM.

TULAYI GÖNDERMEKLE HİÇ İYİ ETMEDİN RAVAK! MANDRAKEYLE BU ŞEKİLDE ÇARPIŞAMIYACAĞIZ..

EVET!.. NE OLURSA OLSUN ONU ORTADAN KALDIRMALIYIZ!..

DARAN EVE DÖNÜNCE RAVAK GELDİ, KIZI SORGUYA ÇEKTİ.

KALDIRMASAK TA OLUR. O BİZİ TANIMIYOR Kİ!.

TANIMIYOR MU? HAKKIMIZDA BİR ŞEYLER BİLMEMİŞ OLSAYDI BURAYA GELMEZDİ!

DARAN MANDRAKENİN FENALIK YAPMIYACAĞINI İLERİ SÜRÜYORDU.

BUNU ONA İÇİRECEKSİN! BİR DAMLASI İŞİNİ GÖRÜR!

OLMAZ RAVAK! BU ŞEKİLDE OLMAZ!. BEN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNÜYORUM..

RAVAK İSE MANDRAKEYİ MUHAKKAK ORTADAN KALDIRMAK İSTİYORDU.

PRENSES DARAN MANDRAKE İLE AHBAPLIĞI ARTIRDI. BERABER AT KOŞULARINA GİTTİLER.

MANDRAKE DE PRENSES İLE İLGİSİZ DEĞİLDİ. GECE TİYATROYA GİTTİLER.

RAVAK BU ÇİFTİN HER HAREKETİNİ ADIM ADIM TAKİP EDİYORDU..

MANDRAKENİN BUNLARDAN HİÇ HABERİ YOKTU.

ARKASI VAR.

CESUR KOVBOY BUJK JONES

BU ARADA, BEN BURADA YOKKEN JOE'NİN SEÇİLMESİ İÇİN SANA GÜVENİYORUM, BOB! EĞER CESUR BİR ÇOCUKSA, ECDADININ VAZİFESİNİ KABULDEN TEREDDÜT ETMİYECEK!

OLUR BUCK.

BAK BAK! PEDRO GONZALES EMLAK BÜROSUNA GİDİYOR!

MERHABA, PEDRO! BU SABAH GEÇİRDİĞİN KAZAYA ÇOK ÜZÜLDÜM!

MAHVOLDUM, BAYIM! ARTIK BU RADA DURAMAM. TARLAMI SATMAK İSTİYORUM.

YER, KÜÇÜK. PEDRO! ORADA NE SIĞIR NE DE KOYUN YETİŞTİRİLEMEZ! SANA İYİ BİR FİAT VERMEYE ÇALIŞACAĞIM.

PEDRO, SEN KANUN DIŞI ADAMLARIN ELİNDE OYUNCAK OLMUŞSUN SÖZÜMÜ DİNLE SATMA!

BU DA NE? SANA NE OLUYOR?

ADIM JONES.. BUCK JONES! ZAVALLI BİR ÇOBANIN, YÜZLERİ MASKELİ BİR TAKIM ADAMLAR TARAFINDAN YERİNDEN EDİLMESİNİ İSTEMİYORUM! GEL, PEDRO!

BEN.. BEN.. BİLMEM, BAY JONES!

KORKMA! SIKI DUR! BÜTÜN ARKADAŞLARINA JOE RUPPET'E REY VERMELERİNİ TENBİH ET! O ZAMAN ARSANI SATMAZSIN!

HEY, ŞAN! BUCK JONES'UN SÖYLEDİKLERİNİ ŞİMDİ DUYDUM! RUPPERT'İN OĞLUNU ŞERİF TAYİN ETMEK İÇİN BOB'UN TARAFINI TUTUYOR!

NE DEDİN? SAHİ Mİ?

BU HABER İYİ DEĞİL, MOKSİ! DEMEK İHTİYAR RUPPERT'İN BİR OĞLU VAR HA!

EVET! ADI DA JOE! BUCK JONES ONU ALIP BURAYA GETİRMEK İÇİN YOLA ÇIKTI!

BELKİ DE JONES MİSSOURİ'YE HİÇ VARMAYACAK! ADAMLARINI HEMEN TOPLA VE ONLARA DURUMU ANLAT!

BEN HABERCİ DEĞİLİM İŞİM SİLAH KULLANMAKTIR

BUCK, YARGICA BAKILIRSA SEÇİMİ HEMEN YARIN YAPMALI! YİZ.. YANİ HAYDUT LAR SEÇİCİLERİ TEHDİDE BAŞLAMADAN EVVEL..

JOE SEÇİMLERDE BULUNMAYACAK! SEN İŞBAŞINA BİRAK!

AZ SONRA BUCK MİSSOURİ'YE GİTMEK İÇİN MESA'YA DOĞRU YOLA ÇIKMIŞTI.

KIZIL VADİDE SÜKÛN VE NİZAMI TEŞİS EDECEK BİR ŞERİF SEÇTİKTEN SONRA BEN DE ŞU HAYDUT ÇETESİNİN ESRARINI ÇÖZMEYE ÇALIŞACAĞIM!

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Uçak sesleri gök boşluğunu inletmeğe başlamıştı. Saki:

— Geliyorlar, dedi, bir helikopter bizi alıp götürecek..

Bulundukları yer, Harrinin herhangi bir teşebbüs yapmasına imkân bırakmıyordu.

Saki, şöyle güzel bir gün geçirmek, heyecanlı maceralarını anlatmak için Harri ile küçük bir köye gitmişlerdi. İşte bu köyde Çinlilere esir düşüyorlardı.

Harri, ilk defa yanında tabanca taşımadığına üzülüyordu. Yanında bir silâh bulunsa idi, hiç tereddüt etmeden Sakiyi burada öldürebilirdi.

Saki, Harriyi gene temin etti:

— Korkma Harri.. Senin kılına bile kimse dokunmıyacak. Yalnız çok heyecanlı maceralara atılacağız. İnan ki, Çinlilerden intikam alacağım. Onlara büyük bir oyun oynıyacağım.

Harri yalvarır gibi:

— Peki öyle ise beni neden kaçırıyorsun?.

Saki güldü:

— Çok işime yarıyacaksın.

— Buradan nereye gidiyoruz.

— Önce gizli Rus casuslar şehrine, oradan da belki Tokyoya..

— Tokyoya mı?

Saki mânalı mânalı güldü:

— Evet.. Fakat Tokyodan bir kaç Amerikalı kurmay subayı kaçıracağız. Orada kurtulurum diye sevinme.. Seninle tam mânasile anlaşmazsam oraya gidemiyeceksin..

Helikopter başuçlarına gelmişti.

— Haydi Harri.. Sonu meçhul yolculuğa başlıyoruz.

Harri, yarı ölü bir halde idi. Gözünün önünde ilk yakalandığı gün canlandı. Tokyoda, Mak Artür'ün yaptığı bir askeri teftişin resimlerini almıştı. O kadara güzel pozlar almıştı ki.. sevinç içinde idi. Bu muvaffakiyetin şerefine birkaç kadeh yuvarlamak için girdiği barımsı bir meyhanede Saki ile karşılaşmış, onunla ahbab olmuş, kafayı tütsülediken sonra da bir otomobil gezintisine çıkmışlardı. İşte o gezinti, Harriyi Rus ve Çin casuslarının eline düşürmüştü. Orada fotoğraf makinesindeki bütün filmleri almışlar, karanlık, rutubetli bir odada üç gün aç, susuz hapsetmişler, sonra da beynini delmek üzere idama götürürlerken Saki ile karşılaşmıştı.

Harri bunları düşünürken tüyleri diken diken oluyordu.

Saki:

— Benim söylediklerimi yaparsan, bir daha başına en küçük bir felâket gelmez. Hele casusluğun zevkini alırsak, gazeteciliği de unutursun. Yalnız, bu casusluğu vatanın için yapacaksın.

Harri, birden, bu söz üzerine değişti. Korkuyu falan unuttu.

— Bana bak Saki dedi, ben senin oyuncağın olmıyacağım. Artık ölümden bile korkmuyorum. Hem beni düşmanların arasına götürüyorsun, hem de vatanım için casusluk yapacağımı söylüyorsun.

Saki, gayet sakin:

— Bunları boş bir zamanımızda uzun uzun konuşacağız. Senin şefin ben olacağım.

Helikopter, tam başlarının üstüne gelmişti.

Daha önce paraşütle inmiş olan Çinliler, Saki ile Harriye hiçbir şey söylemeden tayyareden uzatılan ip merdivenin altına götürerek yukarı çıkmalarını emrettiler. Saki, kıs kıs gülüyordu.

Saki ile Harri birçok dolambaçlı yollardan Tokyoya getirildiler. Yolda hiçbir fevkalâdelik olmamıştı. Saki, havadan, sudan konuşuyordu.

Tokyoda, bir gece kulübünün önünde indiler. İçeri girdikleri vakit, herkes onları büyük bir sevinç ile karşıladı ve istirahat etmeleri için odalarına götürdüler. Saki:

— Harri, dedi, yorgunsan biraz uyu.. İstersen bir de banyo yap... İki saat sonra hazır olmalısın...

Harri, fotoğraf makinesini bir tarafa fırlattıktan sonra:

— Fakat Saki.. dedi.

Sözünü tamamlıyamamıştı. Saki, seri bir hareketle Harrinin ağzını kapadı ve «sus» işaretini verdi.

Harri, zaten ne söylense onu yapıyordu. Pek yorgun olduğu için banyo dâ yapmadan odasına çekildi ve düşünmeğe başladı. Böyle ne kadar dalgın kaldığını hatırlayamıyordu.. Yavaşça kapısı açıldı ve bir el bir kâğıt parçasını uzatarak fırlattı.

Harri yerinden fırladı. Kapıya koştu. Kimseler yoktu. Kâğıdı alıp okudu:

«Okur okumaz yok et. Burada bütün konuşulanlar başkaları tarafından dinlenir, ona göre idare et.»

Harri korku ile etrafına bakındı. Sonra kâğıdı nasıl yok edeceğini düşündü. Param parça ederek buruşturdu ve ağzına attı. Bir bardak su ile yuttu.

Dışarı çıkar çıkmaz Amerikan polislerine teslim olmayı düşündü. Tek kurtuluş yolu bu idi. Saki, ne derse desin, inanılmasına imkân olmıyan bir insandı. Söylediği doğru olsa bile en tehlikeli işlere atılmaktan zevk duyduğu için Harriyi de yer yer sürükliyecekti. Onun için tek çare ondan kurtulmaktı. Harri bu kararı vermişti ki, kapı açıldı. Saki hazırlanmış, ütüden yeni çıkmış elbiselerle içeri girmişti. Yüzünü nerdeyse kızılderililere benziyecek kadar ruj ile boyamış, tam bir bar kadını olmuştu:

— Hazır mısın Harri?

— Rujumu sürmedim..

Saki güldü:

— Görmüyor musun senin yerine ben sürdüm..

— Öyle ise hazırım..

Fotoğraf makinesini aldı. Oda kapısından çıktılar. Fakat merdiven den ineceği yerde Saki ikinci kata çıkmaya başladı.

— Nereye gidiyoruz?

—Gelince görürsün..

Harri bir an tereddüt etti. Yukarı kata çıkmak istemiyordu. Bir an geri dönmek istedi, başını çevirdi. Fakat gördüğü manzara karşısında nerede ise düşüp bayılacaktı.

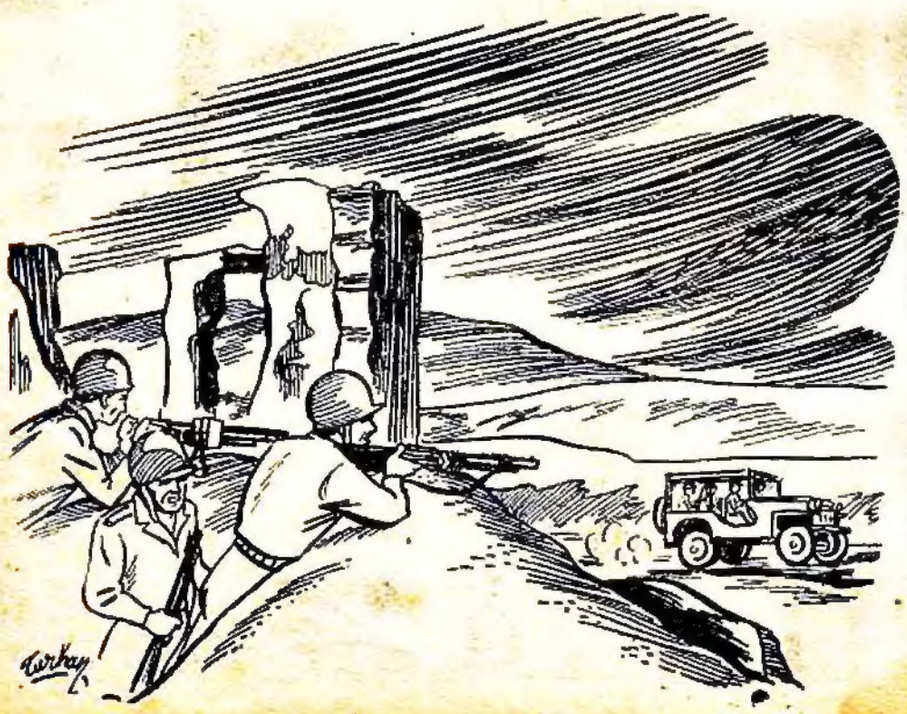

İri yarı bir adam, elinde kan damlayan kocaman bir Çin bıçağı ile gözlerini Harriye dikmişti.

Zavallı Harri, bunu görür görmez merdivenleri ikişer ikişer atlayarak Sakiye yetişti. Ne olursa olsun artık isyan edecekti. Saki, gene o tatlı, fakat zehirli gülüşü ile:

— Şimdi güzel bir otomobil gezintisi yapacağız. Yorgunluğumuz kalmıyacak.

Binanın taracasından arka sokaklara inen demir bir merdivenden inmeğe başladılar. Harri bir aralık Sakiyi kolundan yakaladı:

— Bana bak Saki, dedi, sen nereden benim başıma belâ geldin?.

Saki hiç cevap vermeden kolunu Harrinin parmaklarından kurtardı. Hızla inmeğe başladı. Merdiven küçük bir bahçeye inmişti.

Saki yere atlar atlamaz tahta bir kapıyı açtı. Burası tam sokaktı ve kapının önünde bir Jip duruyordu.

— Harri sen iyi direksiyon kullanırdın değil mi?

Harri somurtarak:

— Hayır, dedi, ben iyi fotoğraf makinesi kullanırım.

— O halde yanıma otur..

Kalabalık sokakları hızla geçtiler ve şehir dışına ulaşır ulaşmaz Jip son sür'atle gitmeğe başladı. Hava kararmıştı. Harri:

— Çok hızlı gidiyoruz.. dedi.

Harri sözünü tam bitirmişti ki, polis otomobilinin düdükleri duyuldu. Saki birden:

— Eyvah, bizi takip ediyorlar, diye haykırdı.

Kim takip ediyor diyecekti, kulağının yanından bir kurşun vızladı. Saki:

— Yere yatalım... diye bağırdı ve sür'at biraz daha arttı. Takip eden otomobiller çok geride kalmışlardı, fakat bir harabenin yanından fırlıyan bir otomobil ile iki bisikletli polis, otomatik tabancalarile jip'i yaylım ateşe tutmuşlardı.

Harri bunda sonrasını hatırlıyamıyordu. Gözünü açtığı vakit Amerikan polislerinin arasında idi. Derin bir rüyadan uyanmış gibi şaşkın şaşkın etrafına bakındı:

— Nerede o, dedi.

— Kimi arıyorsunuz?

— Saki nerede?

Komiser:

— Bizde sana onu soracağız... dedi.

Harri, Amerikalı polislerin eline düştüğü için bir taraftan seviniyor, bir taraftan da kendisine bir oyun oynanıyor diye korkuyordu:

— Nerede olduğumu lütfen söyler misiniz, siz kimsiniz?

Komser:

— Mister Harri, dedi. Deliliğe vurma da bizi uğraştırma.... Bildiklerini açıkça söyle.. Saki ile beraber kaçtığınız ve neler yapmak istediğinizi açıkça biliyoruz.

— O halde neden beni sorguya çekmiyorsunuz.

— Doğru olup olmadığını bir de sana söyletmek istiyoruz.

— Doğrudur.

Harri, birden fotoğraf makinesini hatırladı ve yerinden fırlayarak:

Eyvah dedi, makinem nerede?

Herkes gülüştü.

(Devam edecek)

MACERA PEŞİNDE

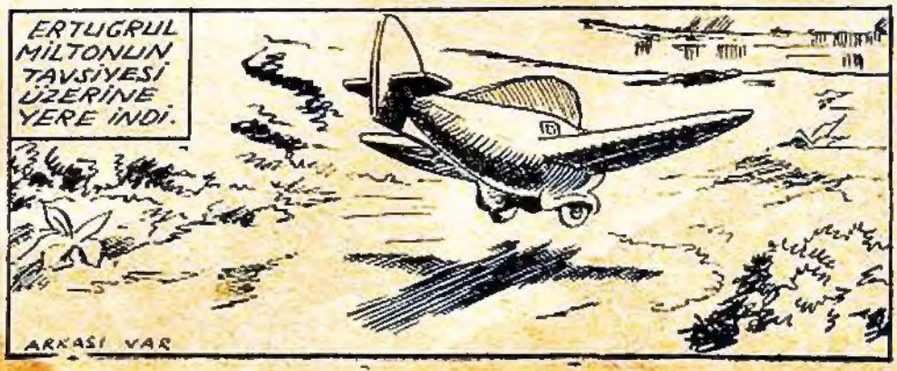

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

İMDAT!

3

SİZİ DİVAN HARBE VERECEĞİM UFF!

TAMAM, ÇEK!

MANZARA ÇOK GÜZELDİ!...

HİMMELSTOSS BU VAK'ANIN FAİLİNİ ASLA BULAMADI. ERTESİ SABAH BİZ ORADAN AYRILDIK..

ACABA HİMMELSTOSS ŞİMDİ NE YAPIYORDUR?

İHTİMAL YENİ BİR PANTOLON PEŞİNDE KOŞUYORDUR..

NE OLURSA OLSUN, HİMMELSTOSS'A TEŞEKKÜR BORÇLU İDİK. ONUN SAYESİNDE SERT, MERHAMETSİZ, KABA VE HER ŞEYDEN ŞÜPHE EDER OLMUŞTUK. BU DEVREYİ GEÇİRMEDEN CEPHEDEKİ SİPERLERE GİTSEYDİK İÇİMİZDEN ÇOĞUNUN AKLINI KAÇIRACAĞINA ŞÜPHE YOKTU. BİZİ BEKLİYEN HADİSELERE ANCAK BÖYLE HAZIRLANABİLİRDİK. BÖYLE OLMAKLA BERABER İÇİMİZDE KIYMETLİ ŞEY OLAN BİR HİS DOĞMUŞTU: ARKADAŞLIK...

KONTOROK'TEN GELEN MEKTUBUN BAHSETTİĞİ HADİSELERE KARŞI TAKINDIĞIMIZ TAVIR KOLAYCA ANLAŞILIR. FAKAT GÖRECEK BAŞKA İŞLERİMİZ VARDI..

BU EŞYALAR KEMMERİCH'E AİT. KENDİSİNİ GÖRMEĞE GİTTİĞİMİZ ZAMAN GÖTÜRELİM!.

MÜLLER, KROPP VE BEN, ÜÇ ESKİ ÜNİVERSİTELİ İDİK. ÜÇÜMÜZ DE HASTANEYE GİTTİK. O DA ESKİ BİR ÜNİVERSİTELİ OLAN FRANZ KEMMERİCH YARALI İDİ VE HASTANEDE YATIYORDU. BİZİ GÖRÜNCE ÇOK SEVİNDİ.

BİRİ SAATİMİ ÇALMIŞ. ONU O KADAR SEVİYORDUM Kİ...

ÜZERİNDE KIYMETLİ ŞEY TAŞIMA DİYE SANA KAÇ DEFA SÖYLEMİŞTİM, FRANZ...

ONA AYAĞINI KAYBETTİĞİNİ SÖYLEME!.. NASIL OLSA ÖĞRENECEK!..

FRANZ'IN BAKIŞLARI DONUK VE HİSSİZDİ.. YÜZÜNDE ÇOKLARINI TANIDIĞIMIZ ÇİZGİLER VARDI. ÖLÜM, SİNSİ SİNSİ HAREKETE GEÇMİŞTİ..

SANA EŞYALARINI GETİRDİK FRANZ..

YATAĞIN ALTINA KOYUN..

ÇİZMELERİN SANA LAZIM MI FRANZ? SEN İYİLEŞİNCEYE KADAR ONLARI BİZ KULLANSAK..

HAYIR ONLARI ELDEN ÇIKARMAK İSTEMEM. ÇOK GÜZEL ÇİZMELERİ.

MÜLER'İN AYAĞINA BASTIM. BU GÜZEL ÇİZMELERİ İSTEMİYEREK YATAĞIN ALTINA KOYDU. FRANZ HIRILTILI NEFES ALIYORDU. ATEŞİ VARDI..

DUR, FRANZ! BEN VE ALBERT AYAĞININ ACISINI DİNDİRMEĞE ÇALIŞACAĞIZ..

ARKASI VAR

Bir BİSİKLET,

Bir RADYO,

Üç FOTOĞRAF MAKİNASI,

Beş KOL SAATİ,

Elli DOLMA KALEM

ve

Bin adet muhtelif kıymetli hediye kazandırmak fırsatını veriyoruz.

Bu güzel ve zengin hediye kur'amıza bütün okuyucularımız katılabileceklerdir. Bunun için okuyucularımıza kupon toplamak gibi bir külfet de yüklemiyoruz. Ancak 10 uncu sayımıza kadar her sayıda bilhassa ufak bir yanlışlık yapılacaktır. Bu yanlışlık hikâyede, romanların birinde veya resimli tefrikalarda olabilir. 10 uncu sayımızdan sonra bu 10 yanlışı bir mektupla bize bildiren okuyucularımıza kur'amıza katılmak için bir numara verilecektir.

Okuyucularımıza çok dikkatli olmalarını hatırlatır, şimdiden kendilerine iyi şanslar dileriz.

Üç Kafadar

(Baştarafı S. 2 de)

ni bekliyordu. Münasip an gelince de, kasaya kadar sürünüp, paraları alıyordu. Küçük çetenin reisi olan ve onbeş yaşında bulunan üçüncüsü, elinde bir kâğıt para olduğu halde, kapının önünde hazır vaziyette bekliyordu. Küçüğün yaklaştığını görünce kapıyı açıyor, o dışarı çıkarken, kendisi de içeri giriyordu. Bundan sonra olup bitenleri biliyoruz. Dükkâncı, müşterinin arzusunu yerine getirdikten sonra, parayı bozmak üzere kasayı açıyor ve hayretle kasanın soyulmuş olduğunu görüyordu. Sonra da polisi çağırıyordu.

Hakiki hırsız ise, bu arada eve gidip, çaldığı paraları bir torbaya saklıyordu.

Çocuklar bütün çaldıklarını toplamışlardı. Bu sayede zarara uğrıyanlar, paralarını tam olarak alabildiler. Bütün şehir, gazetelerin, büyük hırsız diye bahsettikleri soyguncuların kimler olduğunu öğrenince, hayrette kaldı ve güldü.

Üç kafadar ise, Amerika seyahatlarını biraz daha geri bırakmak mecburiyetinde kaldılar.

B. E. Ş.

OKUYUCULARIMIZA

1 ve 2 nci sayımızı bayilerden alamıyanlar, bedelini pul olarak adresimize gönderdikleri takdirde idaremizden tedarik edebilirler.

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük musabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 31 Ekim 1952 cuma gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone olmaları,
2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,
3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları, şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç musabaka yapılacaktır:

1. «Zekâ oyunu» musabakası,
2. «Foto» musabakası,
3. «Kabiliyet» musabakası...

«Zekâ oyunu» musabakasında kazananlar «foto» musabakasına katılacaklar, «Foto» musabakasında kazananlar «Kabiliyet» musabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zeki, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir musabakaya daha sokulacaklardır.

Bu musabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürüleceklerdir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük musabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk «Zekâ oyunu» musabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. «Zekâ oyunu» musabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

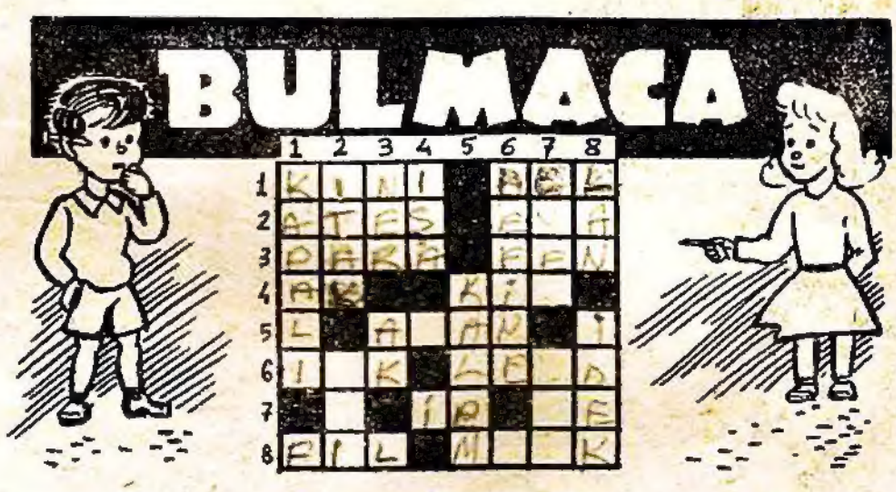

Soldan sağa:

1. Deniz kenarı, ağacın bir kısmı.
2. Yakan şey, bir göz rengi.
3. Maddeleri kıymetlendiren, teknik ilim.
4. Beyaz, bir soru.
5. Fırlatan,
6. Bir birlik, bir
7. Memenin yarısı, ayı yuvası
8. Bir hayvan, engel.

Yukarıdan aşağıya:

1. Açık değil,
2. Tersi yumuşak değil, oy
3. Mevki, beyaz
4. Tersi bir önleme ilâcı
5. Onsuz yazılmaz
6. Hazine
7. Kâinat, garaz
8. Tersi atların ayaklarına takılır, tersi bir hayvan.

BAYTEKİN VE KRALİÇE ALA

3.

YERE DÜŞEN BAYTEKİN KENDİNİ TOPLAYIP ÜZERİNE ATILMIŞ OLAN HAYVANI AYAKLARI İLE İTTİ..

BAYTEKİNİN AYAĞA KALKIP KILICINI KAPTIĞINI GÖREN DEFTO: -DURUN! DİYE HAYKIRDI.

SONRA HAYVANI ZİNCİRİNDEN TUTUP DIŞARIYA GÖNDERDİ. BÖYLE BİR HADİSENİN CEREYANINDAN DOLAYI ÖZÜR DİLERKEN, KRALİÇE ALA DA BAYTEKİNİN NİŞANLISINI TESKİN ETMEYE ÇALIŞIYORDU..

BAYTEKİNİ KOLAY KOLAY KANDIRAMIYACAĞINI ANLAYAN KRALİÇE DALE, NİŞANLISI MİSAFİRLERLE MEŞGULKEN HEMEN PAULA'YI ÇAĞIRTMIŞTI. YUMUŞAK BİR SESLE: -DİNLE, PAULA! DEDİ. KAÇ ZAMANDIR BENDEN İSTEDİĞİN MEVKİİ VE SALAHİYETLERİ SANA VERİYORUM. ANCAK SEN DE BAYTEKİNİ BANA BAĞLIYACAKSIN. ZEKANI KULLANMANI BEKLERİM.. PAULA HEMEN DİZ ÇÖKEREK: -KRALİÇEMİZ, EMİRLERİNİN YERİNE GETİRİLECEĞİNDEN EMİN OLABİLİRLER, DEDİ.

☆

PAULA, DAİMA KRALİÇEYE YALTAKLANAN VE FAKAT ESASINDA ONUN AYAĞINI KAYDIRMAK İSTEYEN KARAKTERSİZ BİR ADAMDI. KRALİÇEDEN ŞİMDİYE KADAR RİCA ETTİĞİ, MERİHİ AYDINLATAN VE ROKETLERİN İDARESİNİ SAĞLAYAN ELEKTRİK TESİSATININ KUMANDASININ KENDİSİNE VERİLMESİYDİ Kİ ŞİMDİ BU ARZUSUNA DA KAVUŞMUŞ BULUNUYORDU. KRALİÇE, BAYTEKİNİ ELDE ETMEK İÇİN ZEKÂSINI KULLANMASINI SÖYLEMİŞTİ. HALBUKİ O ZEKÂSINI MERİHİ ELDE ETMEK İÇİN KULLANACAKTI...

DİĞER TARAFTA: DEFTO, OMUZUNDAN ALDIĞI HAFİF YARAYLA KURTULAN BAYTEKİN'LE, NİŞANLISINA GEZMEYE TEKLİF EDİYORDU..

KISA BİR ZAMANDA HAZIRLANMIŞLARDI. KRALİÇE ALA, NEŞELİ OLMAYA ÇALIŞMAKLA BERABER SİNİRİNİ SAKLAMAYA MUVAFFAK OLAMIYORDU. BUNU DEFTO DA FARKETMİŞTİ...

ARKASI VAR